

**ΟΜΙΛΙΑ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΤΡΩΝ κ.κ.
ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ.**

25.3.2024

«Σήμερον τῆς σωτηρίας ἡμῶν τό κεφάλαιον καί τῆς τῶν ἀνθρώπων σωτηρίας ἡ φανέρωσις.

Ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, υἱός τῆς Παρθένου γίνεται καί Γαβριήλ τήν χάριν εὐαγγελίζεται».

Σήμερα ἐλευθερώνεται τό ἀνθρώπινο γένος ἀπό τά δεσμά τοῦ ἁδου καί τοῦ θανάτου, στά ὅποια τόν ὁδήγησε ἡ ἁμαρτία. Τό λυτρωτικό μήνυμα τό ἔφερε, ὁ οὐράνιος Ἀρχάγγελος, ὁ μέγας Γαβριήλ, πρὸς τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο. Τά δεσμά διαλέλυνται καί ὁ Θεός διὰ τῆς ἐνανθρωπήσεώς Του, τόν Ἀδάμ Θεόν ἀπεργάζεται.

Αὕτη ἡ ἡμέρα ἔχει καί ἄλλο μέγα καί σωτήριο μήνυμα γιά τόν Ἑλληνικό Λαό. Ἐορτάζουμε τά ἐλευθερία μας ἀπό τήν πολυώδυνη καί μαρτυρική σκλαβιά 400 καί πλέον ἐτῶν καί τήν ἀποτίναξη τοῦ Τουρκικοῦ ζυγοῦ μέ τήν βοήθεια τοῦ Θεοῦ καί τίς πρεσβεῖες τῆς Ὑπερμάχου Στρατηγοῦ τοῦ Γένους μας, τῆς Κυρίας Θεοτόκου.

Κοντά στοὺς Ὑμνογράφους τῆς Ἀγίας μας Ἐκκλησίας, οἱ ὅποιοι θεοπνεύστως θεολογοῦν καί μεγαλύνουν τά θαυμαστά καί ἔνδοξα μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ, ὁ Ἐθνικός μας ποιητής, Κωστής Παλαμάς, γιά τήν διπλῇ ἑορτῇ καί μεγάλη ἡμέρα, θά γράψῃ.

*«Σβήνουν δύο νύχτες καί δύο λευτεριές προβάλλουν.
Δυό λευτεριές πού σμίγουνε μέσα στήν ἴδια μέρα.
Δυό λευτεριές ματόβρεχτες, παιδιά μεγάλου πόνου.
Ἡ λευτεριά τοῦ Ἑλλήνα κί ἡ λευτεριά τοῦ ἀνθρώπου».*

Παρελαύνει ἐνώπιόν μας, σήμερα ἡ αἱματόβρεχτη καί ἔνδοξη, ἡ δαφνοστεφανωμένη ἐπὶ τῆς γῆς μαρτυρική καί ἥρωική στρατεία, τῶν 10 Πατριαρχῶν, τῶν 100 Ἀρχιερέων, τῶν 6.000 καί πλέον ἄλλων Κληρικῶν, τῶν χιλιάδων πατέρων καί ἀδελφῶν, ἀνδρῶν, γυναικῶν καί παιδιῶν, τῶν ἐν οὐρανοῖς εὐφραينوμένων Νεομαρτύρων, οἱ ὅποιοι, τετρακόσια καί πλέον ἔτη, ἀγωνίστηκαν γιά τήν Πίστη καί τήν Πατρίδα.

Ὅλοι αὐτοί μοσχοβολᾶνε Χριστό καί Ἑλλάδα καί μᾶς δεικνύουν τά κλέα καί κατορθώματα πού ἐπέτυχαν, ὄντες μιά χούφτα ἄνθρωποι ἐναντίον μιᾶς ὀλόκληρης Αὐτοκρατορίας, ἀλλά καί ἄλλων ἐχθρικῶς διακειμένων, κρατῶν. Μᾶς δείχνουν τίς πληγές τους, τίς φυλακές, τίς κρεμάλες, τά σουβλίσματα, τίς ἐξορίες, τό παιδομάζωμα, τούς ἀποκεφαλισμούς, πού ὑπέστησαν ὑπέρ τῆς ἐλευθερίας τῆς πατρίδος μας.

Πόσες ὁμως φορές, ἀλήθεια, αὐτοί οἱ ἁγιασμένοι, ἠκούσθησαν λέγοντες: «Περίλυπος ἐστὶν ἡ ψυχὴ ἡμῶν ἕως θανάτου» καί τοῦτο διότι πολλές φορές ἐφάνησαν οἱ ὑπ' αὐτῶν ἐλευθερωθέντες, ἀγνώμονες πρὸς αὐτούς.

Ἡθέλησαν, ἕως καί τῆς σήμερον, οἱ ἀποδομηταί τῆς ἱστορίας τοῦ Γένους μας, νά ἀποδομήσουν τά ἱερά καί τά ὅσια, γιὰ τά ὁποῖα ἐκεῖνοι, οἱ Ἥρωες καί Μάρτυρες δηλαδή, ἐθυσιάσθησαν.

Καί μέ ποίους ἄρα γε, τρόπους τό ἐπραξαν καί τό πράττουν αὐτό;

- Μέ τήν ὠραιοποίηση τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας. Ἀγωνίστηκαν νά ξεχάσωμε τά ἐγκλήματα τῶν Τούρκων, ἐναντίον τοῦ Γένους μας.

- Μέ τήν ἀναγνώριση τοῦ Δυτικοῦ Διαφωτισμοῦ, ὡς πνευματικῆς δῆθεν μήτρας ἢ ὁποῖα ἐγέννησε τόν Νέο Ἑλληνισμό. Ἐθεώρησαν ἀκόμα, τήν Ἑλληνικὴ Ἐπανάσταση, γνήσιο τέκνο τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως.

Ὅμως ὅπως οἱ πάντες γνωρίζομεν, ὁ Διαφωτισμός ἔχει πολλά ἀντιχριστιανικά στοιχεῖα. Ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάσταση κατεδίωξε τήν χριστιανικὴ πίστη, ἦτο ἐπανάσταση ταξικὴ. Ἡ Ἑλληνικὴ Ἐπανάσταση ἐκηρύχθη ἀπὸ τοὺς Ὀρθοδόξους Χριστιανούς ἐναντίον βαρβάρων κατακτητῶν, διὰ τήν ἀποτίναξη τῆς δουλείας ἑκατοντάδων ἐτῶν. Ἦταν ἐπανάσταση ὑπέρ Πίστεως καί Πατρίδος. Λησμονοῦν ὅσα ἐπαναστατικά κινήματα εἶχαν γίνει στὴν Ἑλλάδα, ἕως ὅτου γίνει ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάσταση.

Ἐμεῖς οἱ Πατρινοὶ δέν πρέπει νά λησμονοῦμε ὅτι ὁ πρῶτος Ἀρχιερεὺς, πού ἐμαρτύρησε ἀνασκολωπισθεῖς, γιὰτὶ ἠγήθη

ἐπαναστατικοῦ κινήματος ἐναντίον τῶν Τούρκων, ἦτο ὁ Μητροπολίτης τῶν Πατρῶν, Νεόφυτος, τό 1466.

- Ὑποτιμοῦν τήν θυσία τῶν Νεομαρτύρων καί Ἐθνομαρτύρων, ὅπως τοῦ Πατρο- Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ.

- Ἀμφισβητοῦν καί ἀρνοῦνται τήν ἱστορική συνέχεια τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Λένε ὅτι ἐπὶ Τουρκοκρατίας δέν ὑπῆρχε ἐθνική συνείδηση καί ὅτι τήν κατεσκεύασαν οἱ Διαφωτιστές.

Μιλοῦν γιά ἐθνογέννηση τό 1821 καί ἐσκεμμένα ἀγνοοῦν τίς πολυάριθμες ἱστορικές πηγές, πού ἀποδεικνύουν ὅτι ἐπὶ Ρωμανίας-Βυζαντίου, ἐπὶ Τουρκοκρατίας καί Ἐνετοκρατίας, διετηρήθη μέ αἷμα καί θυσίες ἡ ἐθνική συνείδηση.

Ὅποιος ἐξισλαμιζόταν χανόταν καί ὡς Ἕλληνας, ἐτούρκευε, ὅπως ἔλεγαν χαρακτηριστικά.

- Ἡ ἀποδόμησις, δυστυχῶς, συνετελέσθη καί συντελεῖται μέ τήν καταστροφή τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης. Τήν ἀλλαγὴ προσανατολισμοῦ τῆς Παιδείας. Ὁ λόγος τοῦ Πατρο- Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ, ἔχει ἐπικαιρότητα: «Μᾶς κατέστρεψαν τὰ ἄθεα γράμματα».

- Τὰ ἱερά τῆς Ἐκκλησίας μας Δόγματα καί οἱ ἀλήθειες πού σώζουν τόν ἄνθρωπο, δέν διδάσκονται πλέον στά σχολεῖα.

- Ἡ οἰκογένεια ἀποδομήθηκε, ἐπὶ τό ἀκριβέστερον διελύθη καί υἱοθετήθησαν ὄχι ἀπλῶς ξένα πρότυπα, ἀλλά μέ τήν ψήφιση νόμων πού θεσμοθετοῦν τήν παρὰ φύσιν συνύπαρξιν τῶν ἀνθρώπων καί ἐπισημοποιοῦν τόν σοδομισμόν, μή λαμβάνοντας ὑπ' ὄψιν τὰ δικαιώματα τῶν παιδιῶν, ἡ οἰκογένεια κτυπήθηκε στη ρίζα της.

- Ἡ παράδοση τοῦ τόπου μας ὀλοένα καί περισσότερο καθίσταται ἀγνωστὴ στίς νεώτερες γενιές. Δυστυχῶς τὰ παιδιά μας, δέν γνωρίζουν οὔτε γεωγραφία, εἶναι ἀγνωστα τὰ ἱστορικά τοπωνύμια πού βάρφηκαν μέ τό αἷμα τῶν θρυλικῶν προγόνων μας. Πόσα παιδιά ἄρα γε, σήμερα γνωρίζουν πού εἶναι τό Βαλτέτσι, τό Μανιάκι, ἡ Ἀλαμάννα, τό Χάνι τῆς Γραβιάς καί τόσα ἄλλα; Σέ ἐρώτημα πού ἐθέσαμε πρό ὀλίγων ἡμερῶν, ἡμεῖς προσωπικῶς σέ πενήντα νέους μαθητάς διαφορετικῶν Λυκείων, σέ ποιά Ἥπειρο ἀνήκει ἡ Ἑλλάδα, δυστυχῶς ἕνας μόνο ἀπήντησε. Δέν θά προχωρήσω νά σᾶς ἀποκαλύψω, πόσην

ὀδύνῃν αἰσθάνομαι ὅταν ἐρωτῶ ποιός ἦταν ὁ Κολοκοτρώνης, ὁ Νικηταρᾶς, ὁ Ὀδυσσεύς Ἀνδρουῦτσος καί ἄλλοι ἥρωες τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821.

Τί θά γίνη ἄρα γε; Ἐτσι θά προχωρήσωμε; Θά ἀφήσωμε, ὡς Ἑλληνικός Λαός, τὰ πάντα στήν τύχη τους, ἐνῶ βλέπομε τό οἰκοδόμημα νά καταρρέῃ; Θά παρακολουθοῦμε ὡς ἀπαθεῖς θεαταί; Θά ἀφήσωμε τόν πνευματικό μας πλοῦτο, νά χαθῇ; Τήν παράδοσή μας νά λησμονηθῇ, τήν πίστη μας νά ὑβρίζεται;

Ἀλλ' ὄχι, δέν θά γίνη αὐτό, παρὰ τίς ὅποιες ἀπαισιόδοξες πολλάκις δικές μας, ἢ ἄλλων σκέψεις. Ὅπου ὑπάρχει πίεσις, εἶναι νόμος, ὅτι θά ὑπάρξῃ ἀποσυμπίεσις.

Οἱ ἥρωες τοῦ' 21, μᾶς διδάσκουν ὅτι ὁ Ἕλληνας ἔχει ξεχωριστές ἀντοχές καί ὅ,τι ἀπωθήθηκε βιαίως στό ὑποσυνείδητο, ἐξῆλθεν εἰς τό συνειδητόν καί ἐγίνε ποτάμι πού ἐπνίξε τούς ἐπιβούλους τῶν Ἱερῶν καί τῶν Ὁσίων τοῦ Γένους μας, τῆς Πατρίδος μας. (Τά ἀναφέραμε καί χθές στήν ὁμιλία μας).

Στά τετρακόσια χρόνια τῆς τουρκικῆς σκλαβιάς, τήν εὐθύνη τῆς διατηρήσεως, τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας, τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως, τῆς Παραδόσεως τοῦ Γένους μας, τήν ἀνέλαβε ἐπώδυνα, πλήν ὁμως ἐπιτυχῶς ἡ Ἐκκλησία καί οἱ ὀλιγογράμματοι ἢ καί ἀγράμματοι, γονεῖς, οἱ μανάδες καί οἱ πατεράδες. Ἡ Ἑλλάδα ἔζησε μέ τό χτωήχι, τό κερί καί τό καντήλι μπροστά στά εἰκονίσματα, μέ τά ἱερά Μυστήρια, μέ τόν Τίμιον Σταυρόν καί τό Ἀχραντον Σῶμα καί τό Τίμιον Αἷμα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἐμεῖς λοιπόν θά κρατήσωμε, ὅλοι μαζί, Κλήρος καί Λαός, ὅπως τότε, τοῦ Γένους τήν ψυχή ὁρθία. Ἐμεῖς ὅλοι μαζί θά ἀντισταθοῦμε στό ξεπούλημα τοῦ πλούτου μας τοῦ πνευματικοῦ, τῆς ἱστορίας μας καί τῆς παραδόσεώς μας.

Κάνετε τό σπίτι σας σχολεῖο, κάνετε τό Ἐκκλησία. Μείνετε πιστοί στις οἰκογενειακές ἀξίες. Ἀποκτήστε παιδιά γιά νά κρατήσωμε ζωντανή τήν Ἑλλάδα.

Γονατῖστε μπροστά στῆς Παναγιᾶς μας τήν γλυκυτάτη μορφή καί ἐπαναλάβετε τά λόγια τοῦ ἀοιδίμου Θεοδώρου

Κολοκοτρώνη: «Παναγιά μου, σῶσε καί τούτη τήν ὥρα τήν Ελλάδα. Σῶσε γιά ἄλλη μιὰ φορά τήν Πατρίδα μας...»

Τελειώνοντας αἰσθάνομαι τήν βαθειά, τήν βαθυτάτη ἀνάγκη, πρῶτος ἐγώ νά ζητήσω συγγνώμη καί πιστεύω ὅλοι οἱ ὀρθῶς σκεπτόμενοι Ἕλληνες, ἀπό τούς Ἥρωες καί Μάρτυρες, τούς ἀγωνιστάς γιά τήν Ἐλευθερία τῆς Πατρίδος μας, γιατί ἀσεβήσαμε στό αἷμα τους, στά μαρτύρια καί στίς μέχρι θανάτου θυσίες τους, ὥστε νά ζοῦμε ἐμεῖς σήμερα ἐλεύθεροι. Μᾶς παρέδωσαν μιὰ πατρίδα ἐνδοξη καί μεῖς τήν καταντήσαμε ζητιάνα, χωρίς εἶδος καί κάλλος, μαδήσαμε τά ἄνθη ἀπό τό στεφάνι της.

Συγγνώμη ἅγιοι Ἥρωες καί Μάρτυρες, οἱ καλῶς ἀθλήσαντες καί στεφανωθέντες, γιατί δέν φανήκαμε ἀντάξιοι τῆς παρακαταθήκης πού μᾶς παραδώσατε.

Ἐκεῖ πού εἴστε, στόν οὐρανό στεφανωμένοι, ἱκετεύσατε τόν Κύριόν μας, νά μᾶς συγχωρήσῃ, νά μᾶς λυπηθῇ, νά μᾶς ἐλεήσῃ καί νά μᾶς σώσῃ.

Ἐνα ἄσμα, ἕνα συγκινητικό τραγούδι, ὅπως βγῆκε σέ ὦρες δύσκολες, ἀπό τοῦ λαοῦ μας τήν ἀδούλωτη ψυχή, μᾶς συγκινεῖ καί κάποιους ἀπό τούς στίχους του, καταληκτικά θά χρησιμοποιήσω.

Ἡ Ελλάδα θρηνεῖ γιά τά παιδιά της.

«Ποιός ξέρει πόσες ἄνοιξες καί πόσα καλοκαίρια,
θλιμμένα θά σᾶς βρίσκουνε, βαρηόμοιρα παιδιά μου.
Ποιός ξέρει πόσες ἄνοιξες θέ νά θρηνῇ ἡ καρδιά μου.
Ξύπνησε Ρήγα, ξύπνησε ἀπ' τό βαθύ σου μνήμα,
βάλε φωτιά καί κεραυνούς, ἀπ' τή χρυσῇ σου λύρα.
Ξύπνα Φερραῖε, ξύπνησε καί ἡ στεριά προσμένει,
τό ἀκρογιάλι καρτερεῖ καί ὄνειρα ὑφαίνει».